

Поэзия

Олена МАМИЧ

Олена Мамич народилася в м. Чернігові. Закінчила філологічний факультет Київського державного університету імені Тараса Шевченка. Доцент кафедри слов'янської філології Чернігівського педуніверситету, кандидат педагогічних наук. Відмінник освіти України. Автор 70 наукових публікацій та чотирьох поетичних збірок: „Территория души”, „Обманы дождей”, „Покаяние”, „...І був вечір, і був ранок...” Пише прозу, перекладає. Дипломант Всеукраїнського літературного конкурсу „РУСЛО” (Русское слово Украины), 2007 р. „За збереження та продовження кращих традицій російської поетичної словесності”). Член літературної спілки „Чернігів” і Всеукраїнської творчої спілки „Конгрес літераторів України”.

РАЙДУГА ОСЕНІ

Який зухвалий,
Очманілий час.
Та обережні
Доброта і світло.
Гріхи планети
Спокушають нас.
Хоча прощати
Йй давно набридло.
А десь блукає
Запізніла віра
Голгофою
Під іменем Христа,
Надія – пташка сіра
Та безкрила,
Любов
З категоричністю перста.
Де нам шукать

Цілющого бальзаму?
Де шлях до сонця
Посеред імлі?
Як довго йти нам
До святого Храму,
Що зберегти в століттях
Не змогли...

* * *

Як ти гадаєш –
Буде сонце-диво,
Чи знову вітер вкриє
Теплий дім?
Чи зникне осінь у дощах
Та зливах,
Собою спинить лихоліття
Зим?
У Храмі серця буде спокій
Далі,
Чи доведеться стрінуги
Біду?
Вже Доля роздала усі
Медалі –
Та тільки я –
Своєї не знайду.
Чому минаєш схрещені
Дороги
Безбарвним світлом
Під орнамент криг?
Чекаєш волі,
Йдеш до свого Бога,
У днях блукаєш,
Відмоливши гріх?
А наостанку залиши хвилину,
Що крадькома повзе
В твоїх роках,
Та ніч минеться –
І прозора днина
Знов звабить сонце
В стриманих зірках...

* * *

Долюби наостанку
Слокуси

Та нещирість наскрізних
Дощів,
Хай від болю і сонце
Не лусне
І не зрадить своїх
Почуттів.
За кустратими хмарами
Чує
Оksamити осінніх
Примар,
Вітер грішний снігами
Вирує,
Бавить сполохи прикрощів
Чвар.
Помандрую за осінню
Зранку,
Пошукаю вечірню струну
І, відсунувши ночі фіранку,
Літню спеку собі
Поверну...

* * *

То все – легенда,
І прадавній смуток
Жбурляє дню і ночі
Білий сніг,
І сивим сном
Неначе серце скуто,
Юрбою хвиля
Огортає вік.
Роздерли мертві віти
Ці дерева,
Які людською пам'яттю
Жили,
Від гніву взявши силу
Брата-лева,
Прикривши безлад,
Жахом проросли...

* * *

Вмирає вишня,
Втомлена й безсила,
Під тягарем
Байдужості й болінь.

Жила з любов'ю,
Що на світі білім
Усім правує,
Поки прийде тлінь.
І скінчиться
Оця маленька сага,
Яка, однак,
Тривала стільки літ.
Сокиру візьме
В руки чолов'яга,
Рубне по серцю –
Потемніє світ...

* * *

Лелеко білий,
У яснім серпанку,
І воля в крилах –
Мрія про блакить.
Хоч вітер віє,
З вечора й до ранку,
Чекаєш сонця,
Що пала-горить.
Потворний вечір
Знов його сховає,
Напризволяще кине
Далєбі.
А ранок світлий
Буде щирим раєм,
І промінь сонця
Вклониться тобі...

* * *

Невже встигаєш, сонце,
Бути чесним
І у молитвах
Вічно воскресати?
Хіба рокам
Снаги ще вистачає
Для сповідей
І щирих слів осінніх?..

* * *

Ще сонце
Волелюбне і запекле,
Ще вабить нас

Найвищий еталон,
Але існує
Й протилежний вектор,
Що зневажає
Совість і закон.
Іще лунає
Добровісне слово
І кличе нас
Під стяги боротьби,
Та всім керує
Віковічна змова
Добра зі злом
На теренах доби...

* * *

Люби народ, державо,
Серцем щирим –
І лиш любов'ю
Визначай буття!..
Плекатимуть тебе
В добрі та мирі,
І темряві –
Не буде вороття.
А нині –
У снігах твоя дорога,
Яка веде
В незвідану безмеж,
Забувши мову
І забувши Бога, –
Дітей своїх
Ти вже не впізнаєш...

* * *

Хист шляхетний
Обрала природа.
Не навмисно,
А все ж дожива.
Безпорадність
Святого народу
Лихом пада
У прірву-слова.
І немає ні ходу,
Ні броду,
А неправда –

Балачка пуста.
Де ж ти, воля
Сліпого народу,
Що в століттях
Замкнула вуста?..

* * *

Чому століття розгубилось
І без любові прожива?
Гріхи спокуті за немилість
І за безжалісні слова?
Чому байдуже сонце сяє
І небо з горя не впаде?
Чому за все усіх прощає –
І день за ніччю знову йде?..

* * *

І вечір був,
І щирий ранок...
Так здавна сталося
На землі,
Що сонце
В небі заблукало
У молитвах,
Як уві сні...
Ти, земле, сива
І понура,
В червоних маках
Зацвітеш...
Мине печаль,
Мине зажура,
Якщо життям
До Бога йдеш...